

VERSETUL-CHEIE

*așa că Fiul omului
este Domn chiar și
al Sabatului.*

MARCU 2:28

Isus Hristos este Domn al Sabatului

Text: Marcu 2:23–3:6

Ideea centrală: Domnul Isus este Domn al Sabatului, astfel că are autoritatea să interpreteze natura zilei de odihnă și modul în care trebuie să acționăm în acea zi.

Scopul lecției: Să ne ajute să înțelegem că Domnul Isus este adevăratul Mesia, Fiul lui Dumnezeu care vrea ca ziua de odihnă să fie pentru binecuvântarea noastră și nu pentru împovărarea noastră.

Acest pasaj redă ultimele două din cele cinci episoade ale confruntării dintre Domnul Isus și liderii religioși ai lui Israel, după cum sunt ele prezentate de evanghelistul Marcu în pericopa 2:1–3:6. În textul nostru disputa este pe tema Sabatului: în primul pasaj (2:23–28), fariseii se împotrivesc Domnului Isus pentru că ucenicii Săi fac ceva ce ei considerau a fi păcat, în timp ce în al doilea pasaj (3:1–6) este vorba de ceva față de care ei aveau obiecții nefiind văzut ca păcat.

Ucenicii și spicele de grâu în ziua de Sabat

Ucenicii au smuls spice de grâu, lucru care era permis de Legea mozaică după cum vedem în Deuteronom 23:25. Acest lucru încălca însă o interpretare rabinică conform căreia ceea ce au făcut ucenicii se încadra în categoria „lucrărilor” interzise de porunca despre Sabat din Exod 20:10. Domnul Isus le

răspunde fariseilor prin a face referire la întâmplarea relatată în 1 Samuel 21:1-6, când David și cei care îl însoțeau au mâncat din pâinea închinată Domnului ce trebuia mâncată – conform Legii – doar de preoți. Domnul Isus sugerează că David și ceilalți care erau cu el au putut face lucrul acesta pentru că erau într-o „misiune” pentru Domnul; în alte condiții, nu ar fi putut să facă la fel. Mai mult decât atât, în această situație era vorba nu de o violare morală a Legii, după cum indicau fariseii, ci era o chestiune ce ținea de ritualul religios.

O clarificare necesară în privința acestui pasaj este cea legată de încadrarea temporală pe care Domnul Isus o face episodului la care a făcut referire. Dacă ne uităm în 1 Samuel, vom vedea că Mare Preot era Abimelec, tatăl lui Abiatar. Domnul Isus nu a spus însă „în timp ce Abimelec era Mare Preot”, ci „în zilele lui Abiatar” care ar însemna „în timpul vieții lui Abiatar”, pentru că acesta era mai cunoscut decât Abimelec, astfel era asociat mai ușor de evrei cu împăratul David.

Un alt exemplu de încălcare a regulilor ritualului religios pentru a fi în acord cu „spiritul Legii” se găsește în 2 Cronici 30:18-20, unde vedem că împăratul Ezechia a permis celor ce nu erau curați din punct de vedere al Legii Mozaice să participe la Sărbătoarea Paștelui; din textul respectiv reiese că Dumnezeu nu a obiectat față de acea decizie și acțiune.

Așadar, fariseii au eșuat în două aspecte. Pe de-o parte, au pus poruncile într-o ordine greșită. Domnul Isus corectează această greșală, prin a le arăta că a-L sluji pe Dumnezeu este mai important decât odihna și omul este mai important decât Sabatul (Marcu 2:27). Pe de altă parte, fariseii nu L-au recunoscut pe Isus în calitatea Sa de Mesia profețit în Lege și prooroci. În relatarea episodului din Evanghelia după Matei, Domnul Isus afirmă direct că El este mai mare decât Templul (Matei 12:6). Ca Slujitorul uns și trimis de Dumnezeu, Isus avea dreptul de a răspunde nevoilor ucenicilor Săi, chiar dacă acest lucru însemna încălcarea unei tradiții ritualice.

Mai mult, în versetul 28 Domnul Isus pretinde dreptul – El fiind Dumnezeu – să determine cum folosesc oamenii Sabatul; acesta constituie și un mod în care evanghelistul indică spre divinitatea lui Isus.

Vindecarea omului cu mâna paralizată

Acest episod a avut loc într-o altă zi de Sabat decât evenimentul de mai sus; în loc să fie atenți la mesajul și lucrările lui Isus – ceea ce ar fi putut să îi ajute pe

liderii religioși ai Israelului să Îl recunoască ca Mesia, împotrivorii Domnului caută lucruri să Îl discrediteze și să Îl condamne (v. 2).

Domnul Isus nu încearcă să evite întărâtarea pârâșilor Săi, ci îi provoacă prin a-i învăța o lecție importantă: Învățătorul duce discuția de la ce este „legal” (a se citi „conform Legii Mozaice”) la ce este moral a face în ziua de Sabat. Pentru Domnul Isus, a nu-l vindeca pe paralizat echivala cu o încălcare a scopului divin al Sabatului, și anume, binecuvântarea poporului. Mai mult, prin vindecarea celui cu mâna paralizată, Isus ar fi făcut bine, în timp ce următorii Săi săvârșeau răul fiind plini de ură (v. 3).

Afirmația explicită din versetul 4 că Isus S-a mâniat este unică în Evangheli; o putem vedea implicit în pasajele care redau curățirea Templului, dar aici este menționată direct. Este vorba despre o mânie sfântă, pe care Domnul o are la vederea unui rău asumat de cei ce ar fi trebuit să fie primii în împlinirea Legii; dragostea totală față de aproapele era parte din esența Legii (Matei 22:34-40). Fiind om, Isus are aceste emoții - mânie, mâhnire, însă El ne arată și care este atitudinea Dumnezeului infinit în sfințenie față de persistența omului în a face răul.

Domnul Isus îl vindecă pe cel cu mâna bolnavă rostind cuvintele însoțite de puterea divină și în acest mod se declară mai presus de toate tradițiile rabinice care interpretau Legea într-un mod mult mai îngust decât intenționase Dumnezeu, care a dat Legea. Domnul Isus se prezintă astfel ca fiind Domn al Sabatului și pretinde autoritatea pe care o are Creatorul care a instituit Sabatul.

Într-un sens, versetul 6 constituie punctul culminant al pericopei Marcu 2:1-3:6; după ce liderii religioși au avut cinci confruntări cu Isus, în care li s-a arătat clar că Isus Hristos are autoritatea totală asupra Sabatului dovedindu-li-se astfel că El este Mesia, fariseii și irodienii au ales să I se împotrivescă total, căutând să-L omoare.

Aplicații:

1. Domnul Isus este Domn asupra tuturor lucrurilor, inclusiv al zilelor pe care le punem de-o parte pentru închinare în mijlocul poporului Domnului, cât și pentru odihna trupului nostru (Coloseni 2:16, 17).

Dacă într-o zi de odihnă apare o urgență legată de o nevoie acută a aproapelui nostru, bine am face să-l ajutăm pe aproapele nostru.

2. Oamenii sunt importanți, fiecare persoană este valoroasă și are o demnitate ce derivă din statutul de ființă umană creată de Dumnezeu după chipul și asemănarea Sa. Oamenii nu sunt mai importanți decât poruncile morale din Scriptură și chemarea la sfințenie, dar uneori putem ajunge să prețuim regulile noastre (care nu țin de aspectele morale) mai mult decât pe oamenii înșiși, ceea ce nu este bine.
3. Mânia sfântă ar trebui să fie o emoție care să ne cuprindă și pe noi. Mai întâi, pentru că, privind la viața noastră, vedem că ea nu este trăită la înălțimea chemării lui Dumnezeu în ce privește sfințenia, dedicarea și implicarea noastră în slujire. Apoi, când ne gândim la starea generației acesteia de credincioși sau la modul în care societatea de astăzi întoarce spatele lui Dumnezeu și luptă împotriva Sa, mânia nu mai este sfântă dacă are în spate sau conduce la aroganță, ci ea „rămâne” sfântă doar dacă este reacția unui suflet pasionat de Domnul și de gloria Sa și conduce la pocăință, mijlocire, dedicare.
4. Trebuie să fim dedicați lucrării lui Dumnezeu și El va purta de grijă nevoilor noastre; uneori va face acest lucru prin a ne deschide uși pe care le credeam închise „prin lege”, alteleori va trimite „corbi” despre care nu ne-am fi așteptat deloc să ne „aducă bucate”.
5. Să nu întristăm Duhul lui Dumnezeu prin împietrirea inimii noastre, fie în păcat, fie în înțelegeri eronate ale Cuvântului lui Dumnezeu, ci în permanență să fim sensibili la călăuzirea Duhului pentru a ajunge în punctul în care să ne împotrivim Lui!

autor: Sorin Bădrăgan, *pastor; Biserica Creștină Baptistă „Providența”, București*